

Иван Вазов

Кокиче

Въз снега се е подало
ранно цъфнало кокиче.
Зърна цветенцето бяло
миличкото птиче.

– Здравствуй, цвете ранобудно! –
пиленцето му издума; –
пролет иде, време чудно,
радост в нова шума.

– Здравствуй – зайчето му каза, –
мъх в снега от дълго чопля...
Виждам, пролет се показа:
скоро ще се стопля.

– Здравствуй, прелестно кокиче –
близкий сухи храст застана. –
Скоро пак ще ме окичи
шумица зелена.

– Здравствуй – рече му въздуха, –
песен скоро ще да влее
радост в тишина ми глуха,
слънце ще ме сгрее.

– Поздрав! – там от небесата
витошки орел изграка. –
В старо гнездо, на скалата,
любов пак ме чака.

– Здравствуй! – рече му сърцето. –
Тежки ми са зимни бури... –
Рече и замлъкна клето,
нищо не притури!

София, 23 февруари 1900

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4508>]